

Arrest

nr. 215 973 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 oktober 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 31 oktober 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 11 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, tot de Al Dulaimi stam behoort, en op 26 juli 1980 in Bab Al Muadham (Bagdad) bent geboren. U groeide op in de ouderlijke woonst in Bab Al Muadham, liep school tot het tweede middelbaar, en werkte als metaalbewerker en bediende bij de telecomprovider Asia Cell. In 2003 of 2004 huwde u met S.(...) S.(...) T.(...), met wie u drie kinderen heeft: A.(...), M.(...), en B.(...).

Eind 2005 werd u bij een checkpoint van de Iraakse ordediensten tegengehouden. U had uw identiteitskaart niet bij, werd opgepakt, en werd naar een gevangenis overgebracht. Ongeveer een maand later werd u na tussenkomst van de Amerikanen vrijgelaten. Volgens u speelden er sektarische motieven bij uw arrestatie. De sjiitische gevangenen werden namelijk veel eerder vrijgelaten.

In november 2006, tijdens de periode van het sektarisch geweld, werd u in de buurt van Sheikh Omar vanuit een wagen door onbekenden in de schouder geschoten. U kon ontkomen door weg te vluchten via de kleine straatjes in de wijk. U vermoedt dat een sjiitische militie achter de aanval stak. Uit angst voor verdere represailles dook u onder in Fallujah.

Enkele weken later wurgden leden van een sjiitische militie uw pasgeboren zoon M.(...) toen die in het ziekenhuis was opgenomen. U vermoedt dat het een wraakactie was na de mislukte aanslag van november 2006. Na het overlijden van Mohammed keerde u terug naar Bagdad en verhuisde u met uw gezin naar de soennitische wijk Adhamiyah.

In 2008, na afloop van het sektarisch geweld, keerde u met uw gezin terug naar de ouderlijke woonst in Bab Al Muadham.

In het voorjaar van 2015 kwam uw broer S.(...) A.(...) K.(...) A.(...)-D.(...)(OV (...) – CG (...): toekenning vluchtelingenstatus dd. 28/01/2016), een officier bij de Iraakse federale politie, in aanvaring met één van zijn sjiitische leidinggevenden. Hij weigerde namelijk deel te nemen aan een missie in Ramadi waarvan S.(...) vermoedde dat het in wezen om een actie tegen de lokale soennitische bevolking ging. Omstreeks juni 2015 verliet hij het land uit vrees voor represailles.

Drie dagen na zijn vertrek verliet u met uw gezin de ouderlijke woonst en nam u intrek in een huurwoning te Adhamiyah. Na ongeveer een maand ging u op bezoek in uw ouderlijke woonst en zag u hoe een onbekende in de buurt van de woning enkele schoten loste. U vermoedde dat het voorval iets met S.(...) zijn probleem te maken had, voelde u geviseerd, en besloot Irak te verlaten.

Op 10 juli 2015 diende uw broer S.(...) in België een verzoek om internationale bescherming in.

Omstreeks augustus 2015 nam u vanuit Irak het vliegtuig richting Turkije. Vervolgens reisde u via de Griekse eilanden naar het Griekse vasteland. Vanuit Athene nam u het vliegtuig naar Wenen, waarna u verder reisde naar Finland.

Op 26 augustus 2015 diende u in Finland een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw verblijf in Finland leefde uw gezin in Irak in preciaire omstandigheden. Zowel materieel als financieel hadden ze het moeilijk. Uw echtgenote vroeg u terug te keren naar Bagdad en overtuigde u dat het probleem niet om u maar wel om S.(...) draaide. Gezien de specifieke omstandigheden diende u op 25 november 2015 een schriftelijk verzoek tot stopzetting van uw asielprocedure in en opteerde u voor een vrijwillige terugkeer naar Irak.

Na aankomst in Irak nam u opnieuw intrek in de ouderlijke woonst. Twee maanden later verhuisde u naar een huurwoning in Adhamiyah. In maart 2016 ging u aan de slag in de telecomwinkel van Hajj Uday Mohammed, gesitueerd te Bab Al Muadham.

In januari 2017 diende u klacht in tegen R.(...) J.(...), een klant en wanbetaler die u had bedreigd omwille van uw soennitische achtergrond.

Eind april 2017 ontving u op het werk een dreigtelefoon van een zekere Sayyed (sjiitische eretitel) M.(...) A.(...) S.(...). Hij zei dat hij tot de sjiitische militie 'Fasaal Hezbollah' behoorde waarop u het telefoongesprek besloot op te nemen. Sayyed M.(...) A.(...) S.(...) zei dat de militie ervan op de hoogte was dat uw broer S.(...) zich in Irak bevond. Hij eiste dat S.(...) zich binnen de twee dagen meldde op hun bureau. Indien jullie weigerden zou de militie represailles nemen. U zei dat u zou gehoorzamen, waarna het gesprek werd beëindigd.

U wist niet wat gedaan en wist niet of men het dreigement werkelijk meende. In de dagen die volgden zette u uw leven verder.

Na het verstrijken van de deadline bezochten een aantal leden van Fasaal Hezbollah de winkel waar u werkte. Op het moment dat ze de winkel betraden bevond u zich in het magazijn boven de winkel. De personen vroegen naar u en één van uw collega's zei dat u voor zaken naar de Rubaidi-sstraat was. De personen lieten uw collega's weten dat u door Fasaal Hezbollah werd gezocht, dat de militie heel sterk stond in Bagdad, en dat ze van niemand bang waren. Na ongeveer vijf minuten verlieten ze de winkel.

Na het voorval bracht u uw echtgenote en kinderen naar de woning van uw baas. Zelf bleef u in de eigen woning in Adhamiyah totdat u uw inboedel had verkocht en een nieuw paspoort had. Af en toe dook u onder bij vrienden in de Kifah-sstraat.

Op 11 augustus 2017 vloog u middels uw eigen paspoort van Bagdad naar Turkije. In september reisde u naar Griekenland, van waaruit u veertig dagen later het vliegtuig nam richting Lyon. U reisde middels

een Syrisch paspoort. Vanuit Lyon reisde u verder naar België, waar u op 31 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vermoedt dat de leden van Fasael Hezbollah tot op heden uw ouderlijke woonst surveilleren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: paspoort dd. 01/06/2017, kopie eerste pagina verloren paspoort dd. 24/03/2010, kopie identiteitskaart dd. 19/03/2013, kopie eerste pagina paspoort echtgenote dd. 31/03/2013, kopie eerste pagina van paspoorten van zoon en dochter dd. 03/08/2015, kopie Belgische verblijfstitel broer S.(...) dd. 07/03/2016, kopie huwelijksakte dd. 2004, kopie overlijdensakte van zoon Mohammed dd. 09/12/2006, kopie attest handelskamer van Bagdad dd. 26/06/2016, kopie klacht tegen klant dd. 12/01/2017, usb-stick.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming heeft het CGVS beslist dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de afhandeling van uw asielpcedure in Finland blijkt allerminst een nood aan internationale bescherming.

U verklaart dat u op 26 augustus 2015 in Finland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, gebaseerd op dezelfde asielmotieven die u aanhaalt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming in België. U beweert dat u in Finland internationale bescherming aanvroeg omdat u zich geïsoleerd voelde omwille van de problemen van uw broer S.(...) en omwille van uw soennitische achtergrond. Dit blijkt niet te kloppen. Uit de informatie die door de Finse autoriteiten aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u inderdaad te kennen gaf dat u zich als soenniet geïsoleerd voelde. U verklaarde echter dat u door 'Assaab Ahl Al Haqq' werd geïsoleerd en dus niet door Fasael Hezbollah. Bovendien geeft u een compleet andere versie van uw asielmotieven. U zei dat u als soenniet werd bedreigd door Assaab Ahl Al Haqq en dat uw werkgever u daarvan op de hoogte bracht. U vreesde de dood omdat u als soenniet tot een minderheid behoort. Uw leven werd volgens u bedreigd door een zekere H.(...) A.(...) S.(...). Volgens u gaat het om 'slachters' van sjiitische origine en is de minister van buitenlandse zaken een moordenaar. Naar eigen zeggen kon u niet terug naar Bagdad, omdat u onmiddellijk na aankomst op de luchthaven zou worden vermoord. U zei ook dat u niet veilig was voor IS ('Islamitische Staat') omwille van uw clanafkomst uit Anbar (zie Landeninformatie, Fins dossier - eerste interview). Bij de stopzetting van uw procedure herhaalde u dat u als soenniet werd geïsoleerd door Assaab Ahl Al Haqq (zie Landeninformatie, Fins dossier - stopzetting procedure). U rept met geen woord over uw vrees als gevolg van de problemen van uw broer S.(...), terwijl dit volgens uw verklaringen bij het doorlopen van uw Belgische asielpcedure nochtans uw concrete vluchtaanleiding was. Deze vaststelling ondergraaft uiteraard de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en laat vermoeden dat u zich op valse asielmotieven baseert.

Los daarvan blijkt dat u in Finland vrijwillig afstand deed van uw verzoek om internationale bescherming en in plaats daarvan opteerde voor een vrijwillige terugkeer naar Bagdad. Gezien de ernst van de door u voorgehouden vrees, is dit hoogst opmerkelijk. Indien u werkelijk een dermate ernstige vrees had, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u géén afstand zou doen van uw verzoek om internationale bescherming en dat u niet zou opteren voor een vrijwillige terugkeer. U heeft bovendien geen overtuigende uitleg voor dit merkwaardig handelen. U verklaart enkel dat uw gezinsleden in precare omstandigheden dienden te overleven en dat uw echtgenote u enigszins kon overtuigen dat het probleem niet om u draaide (zie CGVS, p. 6). Dergelijke beweegredenen zijn geen geldige verschooning en ondergraven integendeel de ernst van uw vrees. Niet in het minst omdat u laat uitschijnen dat u effectief van mening was dat er een kans bestond om in Irak uw leven op een normale manier verder te zetten.

Uw verklaringen omtrent uw identiteitsdocumenten doen bovendien vermoeden dat u na uw terugkeer uit Finland en uw vertrek richting België niet constant in Irak heeft verbleven.

Uw identiteitsdocumenten, de kopieën ervan, en de kopieën van de identiteitsdocumenten van uw familieleden kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst bevestigen. Die zaken staan momenteel niet ter discussie. Wat betreft uw identiteitskaart merkt het CGVS echter op dat u het origineel niet heeft voorgelegd, ook al zou dit document zich in België bevinden (zie CGVS, p. 14, 15, 16). Ook uw nationaliteitsbewijs legt u niet voor. Vreemd genoeg weet u zelfs niet waar het zich bevindt. Meer nog, u weet niet of u er één heeft (zie CGVS, p. 14). Aangezien het om één van de belangrijkste Iraakse identiteitsdocumenten gaat, mag nochtans worden verwacht dat u hier duidelijkheid over kan scheppen.

Voorts is het opmerkelijk dat u in 2017 een nieuw paspoort heeft aangevraagd, terwijl uw paspoort uit 2013 nog tot 2021 geldig was. U beweert dat u het paspoort bent kwijtgeraakt, maar u kan niet zeggen wanneer en in welke omstandigheden (zie CGVS, p. 15). Het hoeft geen betoog dat dit een weinig overtuigende uitleg is. Het laat vermoeden dat u in werkelijkheid wil verhinderen dat de bevoegde instanties inzage zouden krijgen in uw paspoort van 2013.

Wat er ook van zij, u heeft geen afdoende bewijzen betreffende uw permanente aanwezigheid in Irak in de periode 2015-2017. De kopieën van de andere documenten uit die periode hebben trouwens weinig of geen bewijswaarde en tonen allerminst aan dat u die hele periode in Irak heeft verbleven.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden asielmotieven, met name een vrees voor vervolging als gevolg van het wedervaren van uw broer S.(...).

Uit het voorgaande bleek reeds dat er twijfels rijzen bij de voorgehouden vrees gezien uw andersluidende verklaringen tijdens uw asielprocedure in Finland. Het feit dat u nauwelijks enkele maanden na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming voor een vrijwillige terugkeer naar Irak opteerde, ondergroef eveneens de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.

Bovendien kan u weinig concreets vertellen over het probleem van uw broer S.(...), alhoewel zijn wedervaren tot uw noodgedwongen vertrek uit Irak zou hebben geleid.

U weet dat uw broer het bevel van een hogere officier heeft geweigerd om deel te nemen aan een operatie in Ramadi. U kan echter niet toelichten met welke officier hij in aanvaring kwam of welke rang deze persoon bekleedde. U weet verder weinig concreets te vertellen over het bevel dat hij weigerde of de missie waaraan uw broer werd verondersteld deel te nemen.

Evenmin kan u bijkomende details geven over het probleem van uw broer. Gevraagd naar de reden waarom u zo weinig te vertellen heeft over het incident dat uiteindelijk tot uw vertrek uit Irak heeft geleid, verklaart u dat uw broer enkel de hoofdpunten heeft verteld. De vraag of u zich heeft proberen te informeren ontwijkt u (zie CGVS, p. 18-19). Er mag echter worden verwacht dat u zich terdege had geïnformeerd over de precieze toedracht van de situatie. Uw weinig precieze verklaringen over het probleem van uw broer zorgen bijgevolg voor de nodige vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U kan evenmin overtuigen dat u Irak in 2015 heeft verlaten als gevolg van een schietincident dat aan het probleem van uw broer was gelinkt.

Het CGVS stelt vast dat uw broer S.(...) bij het doorlopen van zijn asielprocedure niet heeft gemeld dat u als gevolg van zijn probleem de ouderlijke woonst heeft verlaten. Evenmin meldde hij dat u het slachtoffer werd van een schietincident dat aan zijn probleem was gelinkt. Het is uiteraard merkwaardig dat hij deze essentiële zaken ter beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming niet spontaan heeft vermeld. U beweert dat hij er niet van op de hoogte was omdat jullie geen contact met elkaar hadden. Aangezien jullie naar eigen zeggen om dezelfde redenen Irak verlieten mag redelijkerwijs worden verwacht dat jullie elkaar hadden gebriefd omtrent de ontwikkelingen in jullie zaak en elkaars wedervaren (zie CGVS, p. 21).

Bovendien is het geenszins duidelijk of er wel degelijk sprake was van een schietincident waarbij u als gevolg van de problemen van S.(...) werd gevisieerd. Los van de vaststelling dat S.(...) het incident onvermeld liet - wat toch al frappant is -, legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende het incident. Bovendien legt u licht afwijkende verklaringen af over het incident. Bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u nog uitschijnen dat ze in uw richting schoten, maar dat u niet wist of ze bewust op u schoten of enkel mensen wilden terroriseren. U liet optekenen dat u vermoedde dat ze op u schoten omwille van uw broer (zie Vragenlijst, vraag 3.5). In die versie van de feiten was het al allerminst duidelijk of het incident kaderde in een persoonsgerichte vervolging. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u een ietwat andere versie van de feiten. U verklaart dat er in de buurt van uw woning werd geschoten en dat u niet weet of men op u richtte of niet. In die versie van de feiten is het nog minder duidelijk of u werkelijk werd gevisieerd. Gevraagd waaruit u afleidt dat er effectief een link bestond tussen het voorval en de problemen van uw broer zegt u weinig meer dan: "Ik weet het niet, maar door de problemen van broer, dat is een zeer groot probleem. Geen ruzie of zo met iemand. Zijn probleem is met een partij, een grote militie. Het is niet met een persoon" en "Zomaar had ik gedacht, dat ze misschien naar ons kwamen om ons te vermoorden." (zie CGVS, p. 20). Dergelijke verklaringen kunnen allerminst overtuigen en doen de nodige twijfels rijzen bij het effectief plaatsvinden het incident.

Die twijfels worden versterkt door de vaststelling dat er voor of na het schietincident geen bijkomende indicaties waren dat u of uw familieleden door Fasael Hezbollah werden gevisieerd omwille van S.(...) (zie CGVS, p. 21). Aangezien u van mening bent dat S.(...) een dusdanig groot probleem heeft waardoor niet enkel hij, maar ook zijn familieleden worden gevisieerd, mag worden verwacht dat er andere, concrete, en geloofwaardige indicaties waren die deze veronderstelling ondersteunden. Dit blijkt niet het geval te zijn. Bovendien wees niets er op dat u na terugkeer uit Finland werd gevisieerd omwille van uw broer S.(...).

Uw gedrag na terugkeer in Bagdad strookt om te beginnen allerminst met dat van een persoon die voor vervolging dient te vrezen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u na terugkeer opnieuw intrek nam in de

ouderlijke woonst, de plaats waar u naar eigen slachtoffer werd van een schietincident (zie CGVS, p. 9). Het is uiteraard weinig geloofwaardig dat u daar intrek zou nemen indien u er werkelijk werd gevisieerd. Evengoed is het opmerkelijk dat u weinig later opnieuw aan de slag ging in Bab Al Muadham in dezelfde wijk waar u zich eerder bedreigd voelde door de belagers van uw broer (zie CGVS, p. 15). Gevraagd naar de reden van dit merkwaardig en eerder onvoorzichtig handelen stelt u weinig meer dan dat u geen ander werk vond en u uw bewegingen beperkte tot woon- werkverkeer (zie CGVS, p. 13-14). Die uitleg neemt niets weg van de vaststelling dat uw handelen bezwaarlijk in lijn kan worden gebracht met de ernst van de door u voorgehouden vrees.

Vervolgens blijkt dat niets er op wees dat u na terugkeer werd gevisieerd door Fasael Hezbollah. Integendeel, u nam deel aan het openbaar leven zonder dat er indicaties waren dat u of de rest van de familie werd gevisieerd (zie CGVS, p. 18). Deze vaststelling staat in schril contrast met uw beweringen als werd u bedreigd door een groepering die overal spionnen had en het doen en laten van hun slachtoffers nauwlettend in het oog hielden (zie CGVS, p. 22).

U verklaart dat u omstreeks eind april 2017 plots werd gecontacteerd door een zekere Sayyed M.(...) A.(...) S.(...), een lid van Fasael Hezbollah. Het is zeer opvallend dat u pas anderhalf jaar na uw terugkeer opnieuw op de radar van Fasael Hezbollah kwam terwijl u al die tijd in Bagdad verbleef en er deel nam aan het openbaar leven. Het hoeft geen betoog dat deze gang van zaken zeer weinig plausibel en geloofwaardig overkomt. U kan bovendien niet toelichten hoe men u op het spoor kwam. Evenmin kan u afdoende toelichten waarom Fasael Hezbollah het nodig vond om u en uw broer blijvend te viseren. U verwijst naar het probleem van S.(...), maar dit is geen overtuigende verklaring voor de vaststelling dat ze u, als 'broer van', twee jaar na aanvang van het voorval blijvend viseerden voor een aanvaring waar u verder niets mee te maken heeft. Niet in het minst omdat er voordien geen geloofwaardige indicaties waren dat de groepering u persoonlijk viseerde

Het is evenmin geloofwaardig dat u in april en mei 2017 werd bedreigd door Fasael Hezbollah.

Om te beginnen is het reeds zeer onaannemelijk dat u anderhalf jaar na terugkeer plots en uit het niets opnieuw werd gevisieerd door Fasael Hezbollah.

U legt een usb-stick voor waarop een geluidsfragment, volgens u het opgenomen telefoongesprek, kan worden beluisterd (zie Documenten, usb-stick). De bewijswaarde van dit stuk is zeer relatief, aangezien de authenticiteit van het gesprek onmogelijk kan worden vastgesteld. Bovendien zijn de begeleidende verklaringen omtrent het gesprek zeer onaannemelijk of ronduit ongeloofwaardig. Zo valt uw gedrag na het ontvangen van het telefoongesprek onmogelijk te rijmen met de ernst van de dreigementen. U verklaart namelijk dat u na het gesprek niet wist wat gedaan en eraan twijfelde of het dreigement wel gemeend was. Een dergelijke houding komt uiteraard zeer weinig doorleefd en oprecht over gezien de door u geschetste context en de ernst van de voorgehouden dreiging (zie CGVS, p. 19). Evengoed is het zeer merkwaardig dat u ondanks het duidelijke dreigement geen voorzorgsmaatregelen nam om u tegen de groepering te beschermen. Nochtans bleek dat ze u op het spoor waren gekomen, dat ze u konden traceren, en dat ze u overduidelijk bedreigden. Desondanks ondernam u geen stappen om uw veiligheid en die van uw familieleden te garanderen (zie CGVS, p. 19-20). Dat u een eenvoudig persoon bent die niet wist wat gedaan, is geen afdoende uitleg. Niet in het minst omdat u beweert dat u in het verleden reeds werd neergeschoten door een militie en één van uw kinderen door een militie werd vermoord. Er mag in die optiek worden verwacht dat u het dreigement uitermate ernstig zou nemen en voldoende maatregelen zou nemen om een verdere escalatie te voorkomen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan dus geenszins geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de dreigetelefoon.

Bijgevolg is het evenmin geloofwaardig dat u twee dagen later op het werk werd opgezocht door leden van de militie.

U legt weliswaar een videofragment voor van hun bezoek aan de winkel, maar de authenticiteit van de video kan geenszins worden bevestigd. De video heeft bijgevolg weinig of geen bewijswaarde. Bovendien bent u zelf niet te zien op de video (zie Documenten, usb-stick). Verder zijn uw verklaringen omtrent het bezoek aan de winkel weinig meer dan een korte, feitelijke samenvatting waar verder weinig doorleefdheid of overtuigingskracht uit spreekt.

Los daarvan strookt uw gedrag na het incident niet met de ernst van de voorgehouden incidenten. U bracht weliswaar uw gezin onder in de woning van uw baas maar zelf bleef u nog een tweetal maanden in uw eigen woning. Nochtans wist u dat de groepering u had kunnen traceren. U dook naar eigen zeggen een aantal keer onder bij vrienden, maar vreemd genoeg verbleef u op dat moment in de Kifah-straat, dus in de wijk waar u al meermaals werd bedreigd (zie CGVS, p. 9, 16-17). Opnieuw: gezien de situatie waarin u verzeild was geraakt kan worden verwacht dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen.

Na het bezoek aan de winkel ondernam Fasael Hezbollah geen bijkomende stappen tegen u of uw familie, wat uiteraard opmerkelijk is en niet past in de lijn van uw relaas. U beweerde namelijk dat ze u na jaren terug hadden gevonden en ermee hadden gedreigd dat u niet aan hen kon ontkomen. Het is dan ook merkwaardig dat ze daar nadien aan verzaakten. U beweert nochtans dat het om een gewelddadige militie

gaat die van plan is om u 'in stukjes te snijden' (zie CGVS, p. 21). Het onderstreept het ongeloofwaardig en weinig plausibel karakter van uw relaas.

Verder waren er geen andere indicaties waaruit blijkt dat u of uw familie effectief werden geïdendeerd door Fasael Hezbollah.

U beweert weliswaar dat de groepering u en uw familie nog steeds in de gaten houdt, maar dat is weinig meer dan een blote bewering die u niet staft met concrete elementen of overtuigend begin van bewijs (zie CGVS, p. 17, 22).

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat u als 'soenniet' wordt geïdendeerd met het oog op vervolging.

U laat na deze vrees te staven met concrete en geloofwaardige elementen. U beroept zich grotendeels op zeer algemene en blote beweringen zonder een link te leggen met uw eigen situatie en aan te tonen dat u werkelijk werd geïdendeerd (zie CGVS, p. 5, 17, 18, 21, 22).

U beweert dat u in 2005 een maand in de cel verbleef omdat u bij een controle werd opgepakt zonder identiteitsbewijzen. U beweert dat er sektarische motieven speelden bij uw arrestatie en dat u pas vrijkwam na bemiddeling van de Amerikanen (zie CGVS, p. 21). U legt echter niet het minste begin van bewijs voor betreffende deze arrestatie. Verder betreft het een eenmalig incident waar geen verder gevolg aan werd gegeven. Het incident, gesteld dat het werkelijk plaatsvond, dateert ondertussen van 13 jaar geleden en in al die tijd heeft u uw leven in Irak verder gezet. Het voorval volstaat dus niet om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen.

Vervolgens beweert u dat u in 2006 op straat in de schouder werd geschoten. U heeft echter geen begin van bewijs waaruit blijkt dat u in de door u geschetste omstandigheden werd neergeschoten, dat er effectief sektarische motieven speelden, en dat u nadien door de (onbekende) schutters werd geïdendeerd. Bovendien betreft het een incident van ondertussen 12 jaar geleden en zijn er geen concrete of geloofwaardige indicaties dat u momenteel door de daders van het incident wordt geïdendeerd met het oog op vervolging.

U beweert dat uw zoon M.(...) enige tijd later in het ziekenhuis werd vermoord door een sjiiitische militie. Uw verklaringen omtrent zijn overlijden zijn ondanks de ernst van de feiten weinig precies en op het laconieke af, hetgeen twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde moord. Bovendien heeft u geen overtuigend begin van bewijs van de moord. U beperkt zich tot de uitleg dat uw echtgenote met jullie kindje naar het ziekenhuis ging en dat zij hem nadien dood heeft aangetroffen in het ziekenhuisbed. Omdat zij twee blauwe plekken vaststelde hebben jullie de conclusie getrokken dat hij was gewurgd, vermoord. Meer kan u hierover niet vertellen. Dat jullie kindje effectief met opzet zou zijn gedood is toch wel een te snelle conclusie (CGVS, p. 12). U legt weliswaar een kopie van een overlijdensakte voor, maar het betreft een kopie en dus makkelijk te manipuleren document. In Irak wordt er op grote schaal met dergelijke documenten fraude gepleegd, waardoor het bij voorbaat een zeer beperkte bewijswaarde heeft (zie Landeninformatie, COI Focus: corruptie en documentenfraude). Aangezien de begeleidende verklaringen niet overtuigen, heeft het document geen bewijswaarde. Bovendien bevestigt het document geenszins dat uw zoon in de door u geschetste omstandigheden om het leven is gekomen. Dat het hospitaal niet de ware toedracht vermeldde is een blote bewering. U legt een link tussen het schietincident en de moord op uw zoon, maar u maakt geenszins aannemelijk dat er werkelijk, gesteld dat de incidenten effectief plaatsvonden, een link tussen de twee incidenten bestaat. Bovendien geldt ook hier dat het om een incident van 12 jaar terug gaat en dat er in de jaren die volgden geen indicaties waren dat u door een sjiiitische militie werd geïdendeerd (zie CGVS, p. 11-12).

Voorts dook u ten tijde van het sektarisch geweld onder in het soennitische Adhamiyah maar keerde u na afloop terug naar de ouderlijke woonst in Bab Al Muadham, waar u uw leven verder zette. Het is een bijkomende indicatie dat u het op dat moment als soenniet veilig genoeg achtte om uw leven in uw eigen wijk verder te zetten (zie CGVS, p. 7).

Daarnaast verwijst u naar een voorval waarbij een wanbetaler u bedreigde en daarbij naar uw soennitische achtergrond verwees. Gesteld dat dit incident zich werkelijk voordeed, is het op zich onvoldoende zwaarwichtig om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. U heeft trouwens geen indicaties waaruit blijkt dat de persoon in kwestie verder zou gaan dan beledigingen (zie CGVS, p. 15 - zie Documenten, kopie klacht tegen klant).

Bovendien verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op u rust door geen zicht te bieden op uw werkelijke familiale situatie.

U liet namelijk na te vermelden dat u nog een tweede meerderjarige broer heeft, F., en dat deze in Finland verblijft (zie CGVS, p. 10 - zie Verklaring, vraag 17 - zie Landeninformatie, Fins dossier, eerste interview).

U haalt geen andere asielmotieven ter staving van uw nood aan internationale bescherming. Evenmin zijn er andere redenen om u subsidiaire bescherming toe te kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de

impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinne, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De andere door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

De kopie van uw huwelijksakte bevestigt hoogstens uw huwelijk en de kopie van de Belgische verblijfstitel van Safa bevestigt hoogstens dat uw broer een erkend vluchteling is. De documenten doen verder geen uitspraak over uw asielmotieven.

Tot slot moet worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en beoordeeld.

Het feit dat uw broer S.(...) in België internationale bescherming geniet, heeft bijgevolg geen repercussies op de beoordeling uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat de bedreigingen waaraan hij werd onderworpen kaderen binnen het gewapend conflict in Irak en dat zijn vrees gestoeld is op vervolging door de militie Fasaal Hezbollah die hem omwille van de problemen van zijn broer S. vervolgen. Verzoeker vreest ook vervolging omwille van zijn soennitische achtergrond. Volgens verzoeker kaderen de problemen binnen de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst er ook op dat hij verschillende bewijsstukken heeft neergelegd waaronder een kopie van de overlijdensakte van zijn zoon, videobeelden van een bezoek van zijn vervolgers, een geluidsfragment van een telefoongesprek die samen een sterk bewijs vormen zodat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Zijn identiteit, afkomst uit Bagdad en soennitische achtergrond worden niet betwist, zo vervolgt verzoeker, en de bronnen, waaronder de 'COI Focus' van de verwerende partij, bevestigen dat soennieten nog steeds gevisieerd worden en dat de overheid niet bij machte is om afdoende bescherming te bieden. Verzoeker komt naar eigen zeggen in aanmerking voor internationale bescherming, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel en dat in zijn geval het vermoeden uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet speelt, hetgeen volgens verzoeker niet op draagkrachtige wijze wordt tegengesproken door de commissaris-generaal.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, is verzoeker van oordeel dat hij hiervoor in aanmerking komt indien geen *nexus* met het Vluchtelingenverdrag zou worden weerhouden. Verzoeker meent dat artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn niet deugdelijk werd omgezet en dat geen individuele redenen moeten worden aangetoond en verwijst naar de rechtspraak van het EHRM betreffende de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Volgens verzoeker dient de commissaris-generaal na te gaan of de asielzoeker bij terugkeer een risico loopt op schending van zijn fundamentele rechten.

Verzoeker stelt dat hij het niet eens is met de analyse van de situatie in Bagdad in de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van november 2015 en februari 2016 en verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie in de zaken *Elgafaji* en *Diakité*. Volgens verzoeker is de mate van het willekeurig geweld in Bagdad dermate hoog dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Hierbij verwijst verzoeker naar de 'COI Focus' uit het administratief dossier en naar de bronnen die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt om te stellen dat er talrijke aanslagen plaatsvinden en de nationale autoriteiten niet het vermogen hebben om de burgers te beschermen. Verzoeker besluit dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker brengt in zijn tweede middel in herinnering dat hij soenniet is en afkomstig is uit Bagdad. Volgens verzoeker maakt de commissaris-generaal zich schuldig aan een subjectieve appreciatie van zijn relaas.

Naar aanleiding van het verwijt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag in Finland een andere versie van zijn asielmotieven gaf en dat hij nadien vrijwillig naar Irak terugkeerde, herhaalt verzoeker dat hij als soenniet geïnterviewd werd en dat hij bij de DVZ had gemeld dat alle milities samenwerken. Zijn vrijwillige terugkeer naar Irak was, zo stelt verzoeker, ingegeven door de precaire situatie waarin zijn gezin zich bevond en het feit dat zijn vrouw hem overtuigde dat hij geen problemen meer zou hebben.

Wat het vermoeden van de commissaris-generaal betreft dat verzoeker na zijn terugkeer vanuit Finland en vóór zijn komst naar België niet constant in Irak zou hebben verbleven omdat hij een nieuw paspoort had aangevraagd, bevestigt verzoeker thans dat hij dit deed omdat hij zijn paspoort verloren had.

Betreffende de redenen waarom zijn asielmotieven niet geloofwaardig worden geacht, benadrukt verzoeker dat zijn broer hem geen details heeft verstrekt over de hogere officieren waarmee hij problemen had en dat hij bijna geen contact meer had met zijn broer sinds hij Irak verliet waardoor verzoeker zich hierover moeilijk verder kon informeren.

Het schietincident van 2015 wordt, zo oppert verzoeker, niet geloofwaardig geacht omdat zijn broer het in het kader van diens asielaanvraag niet had vermeld, terwijl dit gebeurde nadat zijn broer vertrokken was. Waar verzoeker verweten wordt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over dit schietincident bij de DVZ en op het Commissariaat-generaal benadrukt verzoeker dat hij op beide gelegenheden heeft verklaard dat hij niet absoluut zeker was of ze hem in het bijzonder valse verklaringen aflegden of dat de schutter gewoon de mensen wilde terroriseren.

Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van het gegeven dat verzoeker na zijn terugkeer vanuit Finland door de milite was geïnterviewd, stelt verzoeker dat hij opnieuw in het ouderlijke huis in dezelfde wijk woonde alvorens naar de al Adhamiyah-wijk te verhuizen. Verzoeker geeft aan dat het door zijn discretie enige tijd duurde alvorens de milite hem vond en contacteerde.

Verzoeker betwist voorts de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen van de milite Fasael Hezbollah. Volgens verzoeker werd het geluidsfragment en de videobeelden zonder verder onderzoek verworpen hoewel verzoeker gedetailleerde verklaringen aflegde over de gebeurtenissen op zijn werkplek.

Verzoeker besluit dat de beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is en dat hij als soenniet wel degelijk redenen heeft om te vrezen voor vervolging of om een risico te lopen op het lijden van ernstige schade.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een internetartikel toe van *The Guardian* over een zelfmoordaanslag in Bagdad van 15 januari 2018, een internetartikel van *Le Point* over een zelfmoordaanslag in Bagdad van 24 mei 2018, een internetartikel van *al Jazeera* over dezelfde zelfmoordaanslag van 24 mei 2018 en een internetartikel van een Chinese nieuwssite over een aanslag op 18 februari 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 3-6).

2.2.2. Op 3 oktober 2018 diende de raadvrouw van verzoeker per aangetekend schrijven een aanvullende nota in waaraan zij volgende stukken toevoegde: een kopie van de overlijdensakte van A. S. K., een vriend van verzoeker, een kopie van het huurcontract van mevrouw B. M. (verzoekers moeder) in Turkije, en een kopie van het paspoort van mevrouw B. M. in Turkije met visum van mei 2018 (Aanvullende nota, stukken 1-3). Deze stukken werden eveneens ter terechtzitting neergelegd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats vastgesteld dat er geen bijzondere procedurele noden voorhanden zijn.

In een eerste motief stelt de commissaris-generaal dat uit de afhandeling van verzoekers asielprocedure in Finland blijkt dat hij allerminst nood heeft aan internationale bescherming. In de beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker in 2015 in Finland een asielaanvraag indiende waarbij hij een andere versie gaf van zijn asielmotieven en aangaf als soenniet gevisieerd te worden door Asa'eb Ahl al Haq, terwijl hij bij zijn asielaanvraag in België de problemen van zijn broer S. als vluchtaanleiding opgaf. De commissaris-generaal wijst ook op het feit dat verzoeker vrijwillig afstand deed van zijn asielaanvraag in Finland en koos voor een vrijwillige terugkeer naar Bagdad.

In een tweede weigeringsmotief leidt de commissaris-generaal uit de verklaringen van verzoeker betreffende zijn identiteitsdocumenten af dat hij na zijn terugkeer vanuit Finland niet constant in Irak heeft verbleven. Verzoeker legt enkel de kopieën voor van zijn identiteitsdocumenten en vroeg in 2017 een nieuw paspoort aan terwijl zijn oude paspoort van 2013 nog geldig was, waardoor het vermoeden rijst dat verzoeker wil verhinderen dat de instanties inzage krijgen in zijn oude paspoort. De commissaris-generaal concludeert dat er geen afdoende bewijzen zijn van de permanente aanwezigheid van verzoeker in Irak in de periode 2015-2017.

Er kan volgens de commissaris-generaal geen geloof worden gehecht aan de vrees voor vervolging omwille van het wedervaren van verzoekers broer S. In de beslissing wordt overwogen dat verzoeker weinig concreets kan vertellen over de problemen van S., die verband houden met de weigering om een bevel van een hogere officier op te volgen. Verzoeker bleek echter geen bijkomende informatie te kunnen verschaffen over de rang van de officier of de missie.

In de beslissing wordt vervolgens overwogen dat evenmin geloof kan worden gehecht dat verzoeker in 2015 Irak verlaten zou hebben als gevolg van een schietincident dat aan het probleem van zijn broer gelinkt was omdat de broer van verzoeker tijdens zijn asielprocedure nooit spontaan de problemen van verzoeker had vermeld. Met betrekking tot het schietincident wordt ook gewezen op de verklaringen van verzoeker waaruit niet kan worden opgemaakt of hij specifiek werd gevisieerd en dat verzoeker onwetend is over de link tussen het voorval en de problemen van zijn broer.

De commissaris-generaal wijst er ook op dat niets erop wijst dat verzoeker bij zijn terugkeer vanuit Finland zou zijn gevisieerd omwille van de problemen van zijn broer S. omdat verzoeker terugkeerde naar de ouderlijke woonst, opnieuw aan de slag ging in dezelfde wijk en deelnam aan het openbare leven, terwijl hij verklaarde dat hij en de rest van de familie gevisieerd werden door Fasaal Hezbollah die volgens verzoeker overal spionnen hadden.

Ook wordt in de beslissing aangestipt dat het merkwaardig is dat verzoeker in april 2017 plots zou worden gecontacteerd door een zekere S. M. A. S. van Fasaal Hezbollah, terwijl hij geen overtuigende verklaring kan aanbrengen waarom hij twee jaar na het voorval gevisieerd zou worden door een groepering waarvan eerder reeds onaannemelijk werd geacht dat deze groepering verzoeker persoonlijk viseerde. Betreffende het geluidsfragment van het telefoongesprek dat door verzoeker werd neergelegd, wordt in de beslissing gesteld dat de bewijswaarde van dit stuk relatief is en dat het gedrag van verzoeker na dit dreigement afbreuk doet aan de ernst van de bedreiging.

Betreffende het videofragment van het bezoek van leden van de militie aan zijn werkplek, wordt door de commissaris-generaal overwogen dat de bewijskracht gering is aangezien verzoeker zelf niet te zien is op de video en de verklaringen van verzoeker weinig doorleefdheid vertonen. Daarnaast herhaalt de commissaris-generaal dat het gedrag van verzoeker geen blijk geeft van voorzichtigheid.

Tenslotte benadrukt de commissaris-generaal dat er geen verdere stappen werden gezet door Fasael Hezbollah tegen verzoeker of zijn familie, terwijl verzoeker beweerde dat de militie had gezegd dat verzoeker niet aan hen kon ontkomen.

In de beslissing wordt gesteld dat de bewering van verzoeker, dat hij als soenniet zou worden vervolgd, niet wordt gestaafd. De arrestatie van verzoeker in 2005 en een schietincident van 2006 omwille van sektarische redenen wordt, zo stelt de commissaris-generaal, niet gestaafd en is niet langer actueel. Verzoekers bewering dat zijn zoon M. in het ziekenhuis zou zijn vermoord door een sjiitische militie is volgens de commissaris-generaal een te snelle conclusie.

Het gegeven dat verzoeker na te zijn ondergedoken in het soennitische Adhamiyah ten tijde van het sektarisch geweld, terugkeerde naar Bab al Muadham, wijst er volgens de commissaris-generaal op dat hij de situatie veilig genoeg achtte om zijn leven in zijn eigen wijk verder te zetten.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat er geen 'persoonlijke omstandigheden' voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die een verhoogd risico op ernstige schade zouden opleveren in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De middelen zijn niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze internationale bepalingen zou schenden.

2.5.3. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk besproken.

2.5.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing

2.5.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967"*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras,

godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.8. De Raad bevestigt dat de identiteit van verzoeker, zijn afkomst uit Bagdad en zijn soennitische achtergrond niet in twijfel worden getrokken. Deze elementen zijn echter onvoldoende om te besluiten dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie blijkt immers dat het in Bagdad aanwezige geweld, dat uitgaat van IS, voornamelijk, maar niet uitsluitend gericht is op sjiitische burgers terwijl het geweld dat uitgaat van andere actoren, zoals de sjiitische milities, voornamelijk, maar niet uitsluitend gericht is op soennitische burgers (AD, stuk 13, Landeninformatie, “*COI Focus Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018, p. 33-34) zodat de loutere herkomst uit Bagdad of de soennitische achtergrond van de betrokkene geen aanleiding kunnen geven tot een beschermingsstatus indien zij niet worden aangevuld met individuele en afdoende bewezen gegevens die wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.5.9. In de bestreden beslissing worden bedenkingen geformuleerd naar aanleiding van de neerlegging door verzoeker van een paspoort dat twee maanden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst op 1 juni 2017 werd uitgegeven (AD, stuk 12, Documenten, paspoort). Omdat de commissaris-generaal vaststelde dat verzoekers (oude) paspoort van 2013 nog geldig was, rijst het vermoeden dat verzoeker zijn *whereabouts* in de periode die aan zijn vertrek in 2017 voorafgaat, wil verhullen. Door in zijn middel nogmaals te benadrukken dat hij zijn (oude) paspoort was kwijtgespeeld, heft verzoeker deze onduidelijkheid niet op. De Raad stipt echter aan dat het gebrek aan duidelijkheid over de verblijfplaatsen van verzoeker tussen eind 2015 en de zomer van 2017 geen determinerend motief uitmaken van de bestreden beslissing.

2.5.10. In het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming vreest verzoeker gedood te worden door de collega's van zijn broer (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 20 december 2017, vraag 4). Verzoeker zou in 2015 uit Irak gevlucht zijn (naar Finland) omwille van de problemen die zijn broer had gekend. Verzoekers broer zou als lijfwacht van een hoge officier die samenwerkte met Hezbollah geweigerd hebben onschuldige mensen te vermoorden en daarna gevlucht zijn. Verzoeker zou na zijn terugkeer naar Irak opnieuw benaderd zijn op zijn werk door leden van Hezbollah en daarom wederom vertrokken zijn (*Ibid*, vraag 5).

2.5.11. Blijkens het administratief dossier gaf verzoeker bij zijn asielaanvraag in Finland op 26 augustus 2015 te kennen dat zijn vertrek uit Bagdad niet was ingegeven door specifieke problemen, maar dat hij een vrees koesterde voor Asa'eb Ahl al Haq omwille van zijn soennitische achtergrond (AD, stuk 13, Landeninformatie, Fins asiëldossier (vertaling essentiële elementen)). Verzoeker zou evenwel op 25 november 2015 vrijwillig hebben verzaakt aan zijn Finse asielprocedure en zou zijn teruggekeerd naar Irak omdat zijn moeder ziek was en zijn gezin hem nodig had (*ibid.*). Ter terechtzitting stelt verzoeker dat het logisch is dat hij vanuit Finland naar Irak was teruggekeerd omdat zijn vrouw was verkracht en zijn dochter medische problemen had. Verzoeker geeft hierdoor een nieuwe en weinig geloofwaardige wending aan de motieven voor zijn terugkeer vanuit Finland, omdat hij eerder de zwakke financiële positie van zijn gezin als reden voor zijn terugkeer had opgegeven (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS, 14 februari 2018, p. 6).

2.5.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de vervolgingsfeiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Irak in 2015. Deze vaststelling ondergraaft in belangrijke mate de geloofwaardigheid van het relaas. Aangezien verzoeker bij zijn asielaanvraag in Finland geen gewag maakte van de problemen van zijn broer S., die aan de basis liggen van verzoekers huidige asielaanvraag, zijn deze problemen niet aannemelijk. Door in zijn middel opnieuw te verwijzen naar zijn soennitische achtergrond, slaagt verzoeker er niet in het weinig geloofwaardige karakter van zijn verklaringen om te buigen. In zijn tweede middel herhaalt verzoeker de in Finland aangehaalde asielmotieven en de redenen voor zijn vertrek uit Finland, maar dit is niet van aard om een ander licht te werpen op de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing.

2.5.13. Waar verzoeker in zijn eerste middel wijst op de neergelegde bewijsstukken (AD, stuk 12, Documenten, usb-stick + kopie overlijdensakte zoon), dient te worden opgemerkt dat de videobeelden en het geluidsfragment onmogelijk aan de persoon van verzoeker kunnen worden gekoppeld en niet kan worden nagegaan in welke omstandigheden deze beeld- en geluidsopnames werden gemaakt, zodat deze onmogelijk kunnen worden aangemerkt als een “sterk bewijs” van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Wat de kopie van de overlijdensakte van verzoekers zoon betreft, dient te worden gewezen op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden

vervalst (AD, stuk 13, Landeninformatie, “COI Focus Irak Corruptie en documentenfraude”, 8 maart 2016, p. 8), waardoor aan deze kopie geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker kan in geen geval worden bijgetreden waar hij poneert dat op afdoende wijze zou zijn aangetoond dat hij “*in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade*”, zoals bedoeld in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, zodat er geen sprake is van een omkering van de bewijslast die in dit wetsartikel voorzien is.

2.5.14. Verzoeker koppelt zijn problemen aan de weigering van zijn broer om een bevel van een hoge officier op te volgen die met Fasael Hezbollah samenwerkte (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS, 14 februari 2018, p. 18). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker niet weet hoe de officier heet, noch welke rang hij bekleedde (*Ibid.*) en evenmin kan verduidelijken wanneer ongeveer zijn broer had geweigerd aan de missie deel te nemen of waar deze missie precies plaatsvond (*Ibid.*, p. 19). Thans beweert verzoeker dat zijn broer hem geen details heeft verstrekt en hij bijna geen contact meer had met zijn broer sinds hij Irak verliet. Aangezien de informatie van verzoeker dermate beperkt is, kan sterk worden getwijfeld aan het gegeven dat verzoeker omwille van de weigering van zijn broer zou worden vervolgd. Verzoekers broer S., die in België als vluchteling werd erkend, heeft tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat hij uit zijn functie als ‘*rais orafa*’ bij de militaire politie was gedeserteerd na zijn weigering om het bevel van generaal K. A. op te volgen (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS A.-D. S. A. K., 23 december 2015, p. 7-8), maar heeft nooit melding gemaakt van problemen die zijn familieleden, meer bepaald zijn broer, zou hebben gekend omwille van zijn desertie. Dit gegeven doet in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker dat hij zou worden gevisieerd omwille van de desertie van zijn broer.

2.5.15. Wat de concrete vervolgingsfeiten betreft, gaf verzoeker aan dat hij in 2015 vanuit een wagen zou zijn beschoten in de straat waar zijn moeder woonde en ongeveer tien dagen na deze beschieting gevlucht zou zijn (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 20 december 2017, vraag 5) waarna hij in Finland een asielaanvraag indiende. Verzoeker stelde niet te weten of ze bewust op hem schoten of vrijwillig schoten om de mensen te terroriseren (*Ibid.*). Los van de vaststelling dat uit het relaas van verzoeker niet kan worden afgeleid dat het de bedoeling was om hem specifiek te treffen, blijkt uit het Finse asioldossier niet dat verzoeker dit schietincident, dat nochtans de rechtstreekse aanleiding was voor zijn eerste vertrek uit zijn land van herkomst, had vermeld (AD, stuk 13, Landeninformatie, Fins asioldossier (vertaling essentiële elementen)). Deze feiten kunnen bijgevolg onmogelijk aannemelijk worden geacht.

Verzoeker zou in 2017 op zijn werk telefonisch gecontacteerd zijn in de GSM-winkel waar hij werkte door leden van Hezbollah, met name S. M. A. S., met de opdracht zijn broer aan hen over te leveren (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS, 14 februari 2018, p. 16; p. 19). Twee dagen later zouden Hezbollah-leden de winkel hebben bezocht en geïnformeerd hebben naar verzoeker (*Ibid.*, p. 20). Zoals hierboven reeds aangehaald, vormen de door verzoeker neergelegde geluids- en videofragmenten geen overtuigend bewijs van deze feiten. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de verzoeker verklaarde dat hij na het bezoek van de Hezbollah-leden zijn vrouw en kinderen in veiligheid bracht, maar zelf nog twee maanden in het huis van zijn moeder bleef (*Ibid.*, p. 16-17), hetgeen geen blijk geeft van een vrees voor vervolging.

2.5.16. Samen met de commissaris-generaal merkt de Raad bovendien op dat verzoeker reeds eerder, na zijn terugkeer vanuit Finland, gedurende twee maanden “*gewoon in het huis van mijn moeder*” in Bab al Muadhem verbleef en in het centrum van de wijk aan de slag ging als verkoper van mobiele telefoons (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS, 14 februari 2018, p. 13), hoewel hij toen reeds beweerde dat hij onder de negatieve aandacht van de sjiiitische milities stond. Het gegeven dat verzoeker zich in zijn wijk in het openbare leven kon handhaven door een bepaalde discretie in acht te nemen, doet afbreuk aan de nood aan internationale bescherming omwille van zijn voorgehouden problemen met de sjiiitische milities.

2.5.17. Waar verzoeker aanvoert dat hij in aanmerking komt voor het voordeel van de twijfel, dient te worden aangestipt dat het geheel van de verklaringen van verzoeker over de vervolgingsfeiten hoegenaamd niet samenhangend en aannemelijk werden bevonden, zodat zeker niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5.18. Naar aanleiding van de nieuwe gegevens die verzoeker toevoegde middels zijn aanvullende nota van 3 oktober 2018, merkt de Raad op dat artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting merkt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal op dat de foto's (neergelegd ter terechtzitting), de kopie van de overlijdensakte van A. S. K., de kopie van het huurcontract van verzoekers moeder) in Turkije en haar paspoort (aanvullende nota, stukken 1-3) niet in rechtstreeks verband staan met de door verzoeker ingeroepen asielmotieven. De band van verzoeker met de op de foto's afgebeelde jongeman wordt niet aangetoond. Het gegeven dat verzoekers moeder sedert mei 2018 in Turkije zou verblijven, staat niet ter discussie en doet geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag. Er is geen indicatie dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.19. De artikelen 2 en 3 van het EVRM zijn inhoudelijk nagenoeg identiek aan artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>).

2.5.20. Aangezien verzoeker zijn asielaanvraag niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Hij komt dus niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.21. Op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire bescherming toegekend indien aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) blijkt dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*, artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land

te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn Aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.22. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 13, Landeninformatie, *“COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018) blijkt dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde de eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bermbommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiïtische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.23. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal internetartikels toe over zelfmoordaanslagen in Bagdad in het voorjaar van 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 3-6). In de beschikbare landeninformatie wordt geenszins betwist dat er zich thans in Bagdad nog op regelmatige basis veiligheidsincidenten

voordoen, maar in weerwil van verzoekers beweringen concludeert de Raad dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie. Waar verzoeker in zijn middel verwijst naar het feit dat hij tot de soennitische strekking behoort, merkt de Raad op dat dit een gegeven is waardoor verzoeker desgevallend een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van gericht geweld vanwege de sjjiitische militie, hetgeen overigens wordt bevestigd in de landeninformatie (AD, stuk 13, Landeninformatie, "COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018, p. 34). Verzoeker heeft echter weinig geloofwaardige verklaringen afgelegd over de door hem aangehaalde bedreigingen, waardoor het door verzoeker aangehaalde risico ongeloofwaardig werd bevonden. De religieuze achtergrond van verzoeker kan echter niet worden beschouwd als een "persoonlijke omstandigheid" die een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld, dat alle inwoners van Bagdad op gelijkaardige wijze treft (*ibid.*).

2.5.24. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN